

MAICA DOMNULUI – NĂDEJDEA CREȘTINILOR

„Toată nădejdea mea spre Tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub acoperământul Tău!”, spune orice creștin, la vremuri de restriște. Maica Domnului este numită: „*lauda preamărită a apostolilor, povățuitoarea cea tare a călugărilor, înfrânarea cea tare a postitorilor, curăția și mărirea fecioarelor, veselia cea lină a mamelor, înțelepciunea și învățătura copiilor, cârmuitoarea săracilor și a văduvelor, sănătatea celor bolnavi, izbăvirea celor robiți, povățuitoarea neostenită a celor răătăciți, odihna bună a celor osteniți, scăparea celor asupriți, nădejdea celor fără nădejde, mântuirea păcătoșilor, iar celor pe care nu-i iubește nimeni, iubire cu smerenie*”. Fiecare dintre noi găsește

alinare, ocrotire, sprijin și iubire fără de margini în Maica Domnului. Dar Maica Domnului nu a slujit Planul divin numai prin nașterea lui Iisus, ci îl continuă și astăzi, în fiecare clipă, rugându-se, pentru noi, ca o mamă iubitoare, la Fiul său și la Tatăl ceresc. Din acest motiv este numită „*mântuirea păcătoșilor*” și „*tuturor creștinilor, îngrădire tare*”. Maica Domnului va fi mijlocitoarea fiecăruia dintre noi și în ziua judecării, când va sta de-a dreapta Mântuitorului. În icoane, de-a dreapta „*Judecătorului*” se află Fecioara Maria, iar de-a stânga, Sfântul Ioan Botezătorul, numit „*întâi stătător al tuturor sfinților*”. Maica Domnului și Nașterea lui Iisus reprezintă împlinirea unui plan divin: Dumnezeu se unește cu omul, nemijlocit. Iisus se întrupează pe cale supranaturală, dincolo de puterea noastră de înțelegere, se concepe, crește în pântecele Fecioarei Maria, ca orice copil, se naște ca orice copil, sugă la sânul mamei sale, ca orice copil, obrazul lui se întâlnește cu obrazul maici sale, este ocrotit ca orice copil. Fecioara Maria este mama noastră duhovnicească, spirituală, pentru ca ceea ce s-a întâmplat cu ea trebuie să se întâmple cu fiecare dintre noi, în sensul unirii spirituale cu Mântuitorul. Prin ea, umanitatea se unește cu Dumnezeu, ca o anticipare a unirii tuturor cu Dumnezeu, dar această unire ține de libertatea fiecăruia dintre noi. Maica Domnului este mama duhovnicească a tuturor ucenicilor lui Iisus și a tuturor celor care cred în El. Și toți aceștia sunt, în același timp, fiii Tatălui Ceresc și „*frați întru Hristos*”. Această „*înfiere*” duhovnicească este dăruită fiecărui creștin prin Taina Botezului. Maica Domnului este „*al doilea cer*” sau „*a doua lume*”, pentru ca prin ea s-a înnoit neamul omenesc. Fecioara Maria devine un „*instrument*” prin care se împlinesc Planul Divin de mântuire a lumii, iar ea își asumă acest rol mântuitor. *Veniți toate neamurile, tot neamul omenesc și toată limba, toată vârsta și toată vrednicia, cu veselie să prăznuim Nașterea bucuriei cea a toată lumea.*

MAICA POPORULUI CREDINCIOS

Socotită încă din timpul Sfinților Apostoli cea care L-a născut pe Hristos Domnul, Maica Domnului a fost numită „*Maica Vieții*”, „*Nădejdea poporului*”. În timp ce Eva, după istorisirea biblică, a împovărat neamul omenesc, Fecioara Maria i-a adoptat pe toți oamenii ca fii ai ei. Ea aduce necazurile și cererile tuturor înaintea Fiului ei, așa cum a făcut la nunta din Cana Galileii. Maica Domnului se bucură de o cinstire deosebită. Nu există slujbă în care să nu fie invocată spre ajutor și folosință cea care L-a născut cu trup pe Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos și care este cu adevărat „*mai cinstită decât heruvimi și mai mărită fără de asemănare decât serafimii*”. Neamul nostru românesc, ortodox fiind din naștere, a nutrit o evlavie deosebită față de Maica Domnului. Și această evlavie s-a manifestat în primul rând prin cinstirea ei în cadrul sfințelor slujbe, prin zidirea de biserici și mănăstiri închinare ei, prin purtarea cu drag a numelui ei, ca și prin anumite devoțiuni populare prin care s-a manifestat dragostea sa față de „*Măicuța Domnului*”. În decursul istoriei lui zbuicimate, neamul nostru a simțit cum „*Maica Cerului, nădejdea poporului*” i-a fost mereu în ajutor, ocrotind cu cinstitul ei omofor granițele rotunde ca o pâine ale țării noastre. Având în vedere frumusețile naturale ale țării noastre, ca și mulțimea de biserici și mănăstiri închinare Sfintei Fecioare Maria, mulți au considerat că România este „*Grădina Maicii Domnului*”. Așa cum Sfântul Munte Athos este considerat și el a fi o grădină a Maicii Domnului, tot așa și țara noastră este o grădină sădită de rugăciunile și nevoințele înaintașilor noștri întru pomenirea lui Dumnezeu, a Maicii Sale și a Sfinților. Este de datoria noastră, a celor de astăzi, ca să ne străduim ca într-adevăr denumirea de „*Grădina Maicii Domnului*” să fie viabilă și acum, dar și pentru cei ce vor urma după noi. Trebuie să lucrăm și să ne rugăm ca valorile creștine, valori ale Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos să se întruchipeze în gând și faptă, ca viața cea nouă și bineplăcută a lui Dumnezeu și semenilor să înflorească. Cinstirea Maicii Domnului se face la sfințele slujbe, la Sfânta Liturghie și în cadrul cultului particular. Icoana Maicii Domnului este așezată la loc de cinste pe iconostasul fiecărei biserici, în dreapta Mântuitorului. Maica Domnului este socotită grabnic-ajutătoare pentru că ea, primind rugăciunile noastre, le duce Fiului ei, mijlocește pentru noi ca să ne împărtășim din bunătațile cerești pe care le dorim. Păcătoși fiind, de multe ori, nu îndrăznim să ne adresăm direct Mântuitorului și de aceea, rugându-ne către Maica Domnului, nădăjduim că rugăciunile noastre vor fi ascultate și împlinite prin mijlocirea ei. Se cuvine să o cinstim pe Maica Domnului, la fel ca și strămoșii noștri, să ne plecăm genunchii înaintea sfintei sale icoane, rugându-ne să ne păzească și să ne izbăvească de tot răul, și să ne insufle curaj și stăruință întru dobândirea vieții noi, căci ea este Maica noastră a tuturor, iar noi, creștinii, suntem fiii ei.

Bucură-te, dumnezeiască Pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria și mântuirea a toată lumea!

Sărbătorind hramul parohiei noastre, „Nașterea Maicii Domnului”, ne bucurăm cu toții, slujitori și credincioși, slăvind pe Dumnezeu, mulțumim că suntem ocrotiți de ceea ce este „Izvorul milei”, „Ușa milostivirii” și „Împărăteasa noastră cea preabună”. Fiecare lăcaș de închinăciune, fie paraclis, capelă sau biserică, are un ocrotitor în cinstea căruia acesta a fost zidit. Dintre sfinții care sunt cinstiți de poporul român cu multă evlavie și credință, fiind aleși ca ocrotitori de lăcașuri, amintim pe cei mai cunoscuți dintre ei, pentru că majoritatea lăcașurilor le poartă numele. Aceștia sunt: Sfântul Nicolae, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Gheorghe, Sfântul Dimitrie, Sfinții Împărați Constantin și Elena, Sfinții Apostoli Petru și Pavel și Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil. Majoritatea lăcașurilor au ca ocrotire și zi de cinstire și unele sărbători numite praznice împărătești, dintre cele mai răspândite amintim: Sfânta Treime, Înălțarea Domnului, Pogorârea Sfântului Duh și apoi cele în cinstea Născătoarei de Dumnezeu, cum ar fi: Adormirea Maicii Domnului, Nașterea Maicii Domnului și Acoperământul Maicii Domnului. Chiar de la începuturile creștinismului, credincioșii au înconjurat cu dragoste, venerație și respect pe eroii credinței, adică pe sfinții lor. Din istoria vieții și activității Bisericii creștine știm că, în primele veacuri, când creștinismul apărea ca o religie nouă în Imperiul roman, s-a înregistrat cel mai mare număr de sfinți. Erau toți cei care, pătrunși de adevărurile învățaturii lui Hristos, primeau moartea cu convingerea că prin aceasta se nasc la viața cea nouă, viața în Hristos. De aceea și ziua de pomenire a sfinților nu este aceea în care s-au născut, ci ziua în care au trecut la cele veșnice, ziua renașterii lor spirituale. Creștinii veacurilor

primare ale Bisericii, văzând și seninătatea cu care sfinții mucenici și martiri își apărau credința și primeau moartea pentru ea, au nutrit simțăminte de admirație și respect față de acești eroi ai credinței. Ei au adunat și au înmormântat cu grijă și pietate rămășițele trupești ale celor care mureau pentru Hristos și se adunau în fiecare an, de ziua morții lor, în jurul mormintelor, pentru a-i pomeni, prin săvârșirea Sfintei Liturghii și prin citirea actelor vieții, faptelor și pătimirii lor. Când creștinismul a început să se dezvolte în libertate, iar cultul divin să ia amploare deosebită, mai ales din secolul al IV-lea, creștinii au zidit biserici pe mormintele martirilor și mucenicilor, pentru a le păstra și mai vie memoria. Mai târziu n-a mai fost cu putință ca orice lăcaș să fie înălțat pe mormintele de sfinți și martiri. Astfel s-a luat obiceiul ca orice lăcaș sfânt să fie închinat, dedicat sau consacrat unui sfânt al Bisericii. Așa cum fiecare creștin primește la botez un nume de sfânt, la fel și o biserică, atunci când se târnosește, adică se sfințește de către episcop sau arhiereu, primește numele unui sfânt în cinstea căruia a fost zidită și care de acum o patronează și o ocrotește. Este ceea ce numim hramul bisericii. Icoana a cărui hram îl poartă biserică apare pe catapeteasmă, în stânga icoanei Mântuitorului. Biserica noastră a primit hramul „Nașterea Maicii Domnului” în anul 1980, când a luat ființă parohia „Pacea”, iar capela cimitirului a devenit Biserică parohială.

În timpul zidirii Schitului Românesc Prodromul de la Muntele Athos, primul stareț, ieroschimonahul Nifon, plin de râvnă duhovnicească și evlavie către Maica Domnului, se gândea în ce chip ar putea dobândi o sfântă icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Pentru aceasta, în anul 1863, starețul Nifon, însoțit de ieroschimonahul Nectarie, a venit în România, la Iași, căutând un zugrav iscusit, care ar fi primit să zugrăvească icoana Maicii Domnului, în condițiile pe care le dorea: cu post și rugăciune. L-au aflat pe bătrânul pictor bisericesc Iordache Nicolau, care a primit cu bucurie solicitarea celor doi monahi aghioriți, începând cu multă evlavie lucrul la o icoană mare, împărătească a Maicii Domnului. După ce a terminat de zugrăvit cum s-a priceput mai bine veșmintele și fondul icoanei a început a lucra la Sfintele Fețe silindu-se cu toată priceperea, însă în mod inexplicabil chipurile Fecioarei Maria și a Pruncului Iisus din brațele ei nu puteau fi zugrăvite, iar icoana a rămas nedesăvârșită. Deși era un pictor cu experiență, speriat și mâhnit că poate și-a uitat meșteșugul, bătrânul iconar a acoperit icoana, a încuiat atelierul și a amânat lucrul pentru a doua zi. În dimineața următoare însă a descoperit icoana desăvârșit pictată, cu fețele luminoase și pline de dumnezeiesc har, fără să înțeleagă însă cum se petrecuse această minune. Înfricoșat de aceste întâmplări el a lăsat și o mărturie scrisă, care se găsește la schitul Prodromul, un document datat 29 iunie 1863, care reprezintă mărturia iconarului Nicolau Iordache și iscălită cu propria sa mână. De-a lungul vremii au fost făcute numeroase copii ale icoanei Maicii Domnului Prodromița, dintre care unele au rămas în Sfântul Munte, iar altele au fost trimise în România, toate fiind făcătoare de minuni. O copie veche a acestei icoane după originalul de la Schitul românesc Prodromul, este așezată la Biserica „Sfântul Gheorghe”-Borolea, comuna Hănești. Această Sfântă icoană am întâmpinat-o la parohia noastră cu prilejul hramului cu cântări și laude, apoi a fost așezată la pentru închinarea și folosul tuturor credincioșilor.

Dacă cele nouă cete ale îngerilor ar cădea din cer, dacă toți oamenii ar deveni răi, dacă toate făpturile, cerul, luminătorii, preoții, animalele s-ar lepăda de Dumnezeu, toate aceste rele ale făpturilor, comparate cu plinătatea Sfințeniei Născătoare de Dumnezeu nu ar fi posibil să-l întristeze pe Dumnezeu. Deoarece numai Stăpâna noastră, Născătoarea de Dumnezeu a fost în măsură să-L mulțumească pe Dumnezeu în toate. Numai aceasta stând între Dumnezeu și oameni, pe Dumnezeu L-a făcut Fiul omului, iar pe oameni i-a făcut fii ai lui Dumnezeu. Fără mijlocirea ei, nimeni, nici înger, nici om, nu poate să se apropie de Dumnezeu, deoarece numai ea singură este granița unică între firea cea creată și cea necreată. Și nu este cineva care să o cheme cu credință și să nu fie ascultat cu milostivire. Maica Domnului se aseamănă cu o livadă plantată cu pomi roditori. Amin